

Fény sugar

Evangeliumi hitebresztő és hímelyítő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zuluza Henrik evangélikus lelkész. — Laptulajdonos: Fébé Evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, XII., Hídegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

„Léleken való közösség.”

Filip. 2: 1-4.

Meggyőződése, hogy a lélek teszi, nem pedig az anyag, a test és a vér, az erő és a tömeg. A lélek teszi. Ezért azon kell lennünk, hogy a lélek jusson uralomra bennünk és általunk. Az egyénben a lélek és a közösségben ugyanazon egy lélek. Napjaink igazolják, hogy mire képes egy közösség, egy nép, ha ugyanaz a lélek él és uralkodik benne. Nem jutunk szóhoz az ámulattól, ha figyeljük a »fiatal népek« emberfeletti harcát, amely harc a népi közösséget átható ugyanazon egy lélek hihetetlen diadala. Emberi lélek emberi-emberfeletti diadala ez.

Örök a lélek. Nem az ember lelke, hanem Isten Szentlelke. Övé az utolsó, döntő szó. Örökké maradandót a Szentlélek munkál. Nem anyag, nem test, még emberi lélek sem, hanem ezeken az Isten Leleke. Azért ennek a Lélekek kell uralnia az egyéni és közösségi életet. Az egyén és a közösség lelkének életét is. Az egyén a Szentlélektől ujjászült egyén és a közösség »szent közösség« legyen.

A Krisztus egyházában találjuk meg a Lélek szent közösségét. Az egyházban, ahol Evangéliom és hit van. Evangéliom, mely által munkálkodik a Szentlélek, és hit, melyet teremt a Szentlélek. Az egyházban van szent közösség, ahol a Szentlélek egybefűzi az Evangéliomot és a hitet, Isten szívét és a hívő emberét. Isten és ember szívének közössége: valóban szent közösség.

Es testvéri közösség. Mert a Szentlélek nemcsak Isten és a hívő ember szívét kapcsolja össze, hanem a hívők szívét-lelkét egymással is. Így születik meg a testvéri szent közösség. A szőlőtőn a szőlővesszők közössége. A Szentlélekben a megszentelt hívők, a hívő »szentek« közössége. Nem társulat, nem egyesület, nem egyházközség, hanem közösség. A szőlővesszők nem egyformák, hanem hosszabbak-rövidebbek, régiek-frissek, de egy tőken vannak, egy nedv kering bennük és ugyanazon egyfajta gyümölcs terem rajtuk. A keresztyén testvéri közösség igaz tagjai nem egyformák, de Léleken egyek: önzés, hasznosulás, pártoskodás, elbizakodottság, mások lenézése s lebírálása s ehhez hasonló utálatos előttiük, kerülük mindezt, s ha mégis eléri őket, mélységes szomorúsággal s töredelemmel viszik Krisztus elfedező s megtisztító vére alá, ellenben örömmel vannak tekintettel mások érdekeire, sőt kész szívvel ismerik el mások lelki adományait, képességeit, előnyeit s szívükön viselik ezek érvényesülését. Szeretnek a Lélek szeretetével s ezért nem tehetnek másképp.

Testvérem! Te sem tehetsz másképp, mert a Lélek szeretete él benned?

Jövel Szentlélek! Szállj rám, ránk, sokakra, hogy kiki higgyen és szeressen! Szállj az egyházra, hogy legyen szent közösség! Szálld meg a te harci eszközeid segítségével a népeket, hogy a népi-emberi lélek Istentől való legyen és Isten akarata szerint harcoljon, alkosson, formáljon! Lehessen vége, ami ember szerint van, s legyen úgy, ahogyan az Úr akarja.

Kisértés közt.

»Es mondám: Ez az én betegségem, hogy a Felségesnek jobbjá megváltozott.«
Kit ne kísértett volna meg a Sátán ilyen gondolatokkal. Szenvedésben, megpróbáltatásban kétségbe akar ejteni. Ez a célja. A teljes reménytelenség állapotába akar belezavarni bennünket. Dávid azonban emlékezőre tanít a 77-ik zsoltárban. Azt mondja a bajok éjszakáján: »Elmélkedem minden tetteidről és cselekedeteidről gondolkozom.«

Dicső Király az én Megváltóm,
Mindenki hadd lássa meg.
Csodáiról tudok beszélni,
Mindenki hadd lássa meg.

Tele van az életünk a legdrágább bizonyosságokkal s mi mégis hallgatunk a kísértő szavára? Gondoljuk csak el, hogy rövid 24 óra leforgása alatt hányszor bizonyítja meg irgalmát, kegyelmét az Úr életünkben s nem fogjuk többé bizalmatlansággal szomorítani Őt. Aki választott népe előtt a Veres-tengert is kettéválasztotta, megetette őket a pusztában, s a sziklából vizet fakasztott számukra; aki az Ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem Őt mindnyajunkért odaadta, mimódon ne ajándékozna Vele együtt *mindent* minékünk? Aki égnek és röldnek teremtő Ura, annak ne állana hatalmában engem mindenben megsegíteni, minden órában megőrizni a gonosznak minden hatalma ellen?

Félre tehat minden aggodalommal, *kis-hitűséggel*! Ne magunkra nézzünk, ne, az ellenség hatalmát mérlegeljük, hanem tanuljunk meg számolni Istennel.

F. G.

Kis búzaszem . . .

Jó énnékem, hogy megaláztál,
Rostádba tettél s összeráztál;
S mily jó, hogy nem estem a porba,
Mint rostából kihulló polyva,
Sok jó mag közt helyemre leitem,
S a Gazda öröködött ielettem.

Kis búzaszem, igénytelenke,
De mégis élet rejlik benne.
Elvetteuk majd nemsokára,
Az anyaföld ölébe zárja,
Es ott alussza csendes álmát,
S ki tudja; milyen álmokat lát?!

De eljő majd a boldog óra,
S fölbred a trombitaszóra,
S óh, mily csoda! a kis magocska
Dicsőült testként száll magosba.
Helyét majd ott is megtalálja,
Az üdvözültek szent karába,
S ki megvevé mind, vére árán,
Föltűtük trónol Ő — a Bárány.

Vargha Gyuláné.

Egy diakonissza testvér munkájából.

Végre több hét elmulta után eljutottam hozzájuk. Vasárnap este együtt jöttünk a biblióráról. Gyéren világított szobában leültünk egymás mellé a lócára. Megmutatta pár hete elhunyt kislánya fényképét. Csodálatosan fejlett gyermek volt. Az orvosok szerint agyhártyagyulladás vitte el. De az édesanya mást mond.

Az élet sokat hányta-vetette, sok embert megismert, de a hit megmaradt szívében. Legutoljára egy professzor-családhoz került szobalánynak. Jószívű, finom, de nagy tudásuk mellett is egyszerű emberek voltak. A kisasszony szeretettel vették körül, és sok mindent megengedtek neki, amit másnak nem. Elmondták, hogy Krisztusban nem hisznek. Az egy nagy zsidó tanító volt, s a tanulatlan emberek számára találták ki a benne való hitet. A karácsony? Régi, római ünnep, mikor az emberek megajándékozzák egymást, s annak örülnek. Oh, milyen sivár volt az első karácsony krisztus-hit nélkül! Mert elvesztette hitét.

Aztán férjhez ment, szülőfalujába került. Isten gyermekkel ajándékozta meg. Négy hónap mulva azonban elvette. Azután jött a második. Ez még erősebb, kedvesebb volt, mint az első. Úgy féltették, s mégis beteg lett. S ezt a kedveset is le kellett tennie a sírba az első mellé. Ezután ément bibliórára, hogy talán ott vigasztalódást találjon. Itt találkozott olyanokkal, akik bátran és örömmel tettek bizonyoságot, hogy találkoztak az Úr Jézussal, akit szívükben hordanak. Egyszerre megvilágosodott előtte, miért vette el Isten két gyermekét. Azok voltak bálványai, s nem akart hinni Jézusban. De ez a nehéz út Krisztusba vetett élő hitre segítette. Egy hét mulva karácsony volt. Bár nem volt gyermeke, akinek karácsonyifát díszítsen, szívében mégis igazi karácsonyi öröm volt.

Testvérem, a te életednek minden nyomorúsága nem azért van, mert nem hiszel Krisztusban, mint Megváltódban? Bár meglátnád, hogy koporsó, baj, betegség azért van életedben, mert ezen keresztül Jézus akar találkozni veled.

Sch. K. d. t.

A kereszttel teljességgel esődbe juttatja az embert, hogy ezzel helyet készítsen Isten számára.

★

Úgy hordozd a keresztet, hogy a nagyobbik részt az Isten lássa, és a kisebbik részt az emberek.

Az élet igéje.

»Orvos úr kérem, csak tessék megmondani, ha már nem sokáig fogok élni, mert hiszen én nem félek a haláltól« — mondta egy öreg falusi bácsi, aki súlyos betegnek feküdt a kórterem egyik fehér ágyn. Az orvos kitérő választ adott, de a testvér érdeklődve tért vissza hozzá, hogy megtudja a halál felőli nyugalmának titkát. »Miért nem fél, N. bácsi, a haláltól, hiszen a legtöbb ember elretten még a gondolatától is?« »Kedves Testvér, én értem meghalt az Úr Jézus a keresztfán, így tudom, hogy bűneim megvannak bocsátva, s szívem békén pihen az Úr kegyelmében.« »Honnan ismeri Istennek ezt a nagy kegyelmét?« — kérdezte újból a testvér. »A Bibliából tudom azt« — volt a válasz, s a további kérdészködsre elmondta, hogyan jutott ő a Bibliához.

»Nagyon eltárasztott a világ, szívem valami más után sóvárgott, ami ki tudja elgítení egő szomjamat. Egy napon gondo. ataimba merülve mentem hazafelé a szántóföldeken át és valami olthatatlan vágy fogott el Isten után, hogy őt igazán megismerjem. Ott a csendben, egyedül, ahol csak Isten szeme láthatott, térdre borultam Előtte és buzgó imában kértem, mutassa meg azt az utat, amelyen közelebb juthatok Hozzá, hogy Néki szolgáljak. Szívemben megnyugodva tértem családom körébe, s vartam a meghallgattatást. Pár nap mulva falunkba egy bibliaárus jött, aki bizonyosságot tett az égi kegyelemről, az Úr Jézus Krisztusról, Isten szeretetéről, amit én mohón szívtam magamba, mint szomjú föld a friss, üdítő vizet. Azután vettem egy Bibliát, mely nekem életemmé vált. Így ismertem meg az Úr Jézust, az egyedüli utat az Atyához, s szívemet Néki adva, új életre jutottam. Most boldog szívvel nézek a halál elé, az nekem nyereség lesz, mert oda jutok egészen Isten közelébe és megláthatom őt a maga teljes dicsőségében.«

Kedves testvérem, néked jelent-e valamit a Bibliád, olvasod-e azt, bizol-e benne, nyertél-e már új életet általa? Ha nem, igekezzél megismerni azt a drága kincset, amit Isten néked abban adott, hogy egykor ne rettegve tekints utolsó órád elé, hanem boldog szívvel készülj te is az atyai házba. *H. M. d. t.*

Csend a vihar után.

A gyűjtőfogház előcsarnokába léptem s egy fegyenc meglátogatására kértem engedélyt.

Az altiszt felnyitotta a könyvet, kikereste a nevet. Vörös betűkkel volt beírva: Ny. Lajosné, B. Zsófia... életfogytiglan elítélve.

Néhány perc mulva kezemben volt az engedély s egy fogházor vezetésével meg-

indultam a fogház kórháza felé. Belépve a kórterembe, ragyogó arccal fogadott az elítélt asszony. Nagyon várt már; napok óta gyűjtötte mondanivalóját, hogy semmit el ne feledjen. A multat nem tudja kitörölni emlékezetéből, de az Úr Jézus drága véreben békát és bocsánatot talált. Nem vádolja már a saját szíve sem a sötét mult miatt. Elcsendesedett a nagy vihar, csend van kívül, csend van a szív mélyén is.

Amint megbékélt, ragyogó arcát szemléltem, felidéződött emlékemben legutóbbi találkozásunk a márianosztrai fegyházban. Nem tudta elfogadni az Ige vigasztalását, nem tudta elhinni, hogy az ő számára is van bocsánat az Úrnál.

Zokogásba fulladó hangon kérdezte tőlem: »Miről tudom én azt meg, hogy Isten nem vetett el örökre a vétkem miatt?«

Mélységes részvétet éreztem az életnek eme hajótöröttje iránt s csak azt mondhattam neki: Vajjon miért adott az Úr résztvevő, könyörülő szeretetet a mi szívünkbe iránta, ha az volna a célja, hogy a kárhozatba taszítsa?

Az Úr kegyelme csodálatos munkát végzett ennek az asszonynak az életében: megbékéltette Önmagával, levetette róla bűneinek súlyos terhet. Itt, ezen a földön az elítéltek könyvében vörös betűkkel van beírva a neve és multjának vétke, de a mennyben az élet könyvébe is fel van írva a neve azok között, akiknek arcáról letörölt minden könnyet az Úr, akik ott állanak majd az Ő trónja előtt, dicsérve Őt, a nagy Királyt. *K. E. d. t.*

Krisztus éll

Egy nyenhangí fiatal kínai, aki szeretett volna keresztyén lenni, szorgalmasan látogatta az istentiszteletet. Pogány atyja nagyon haragudott azért és ahányszor a fia hazament a keresztyén istentiszteletről, mindannyiszor megverte. Ez azonban nem tántorította meg a fiút. Egy vasárnap reggel a fiú az apja elé lépett és így szólt: »Apám, úgy szeretnék ma nyugodtan figyelni a prédikációra, kérlek azért verj meg, mielőtt elmegyek!« Az apa ránézett a fiára és megdöbbsent. Lehetséges ez? Olyan kedves a fia számára az, amit a keresztyének templomában hall, hogy inkább elviseli a verést? »Fiam, honnét veszed az erőt ehhez?« — kérdezte az apa. A fiú csendesen szólt: »Krisztus adja az erőt, az én Uram, akié vagyok.« Ez a bizonyágtétel legyőzte az apát. Kérte a fiát, hogy vigye el őt is oda. Egy év múlva együtt térdelt apa és fia az oltár előtt, hogy a szent keresztséget elfogadják.

Útmutató a Szentírás olvasásához.

Febr. 1. Máté 20, 1—16. I. Kor. 9, 24—27. Lk. 10, 38—42. Fil. 1, 27—2, 4. Ján. 7, 1—13. Mint már a kánaai menyegző történetében, itt is kifejezésre juttatja Jézus azt, hogy Ő emberek óhajtatásától függetlenül az Atyára figyel és az Ő intésére vár. Nem megy el a rokonokkal, mert az Atya még nem indítja. Később megkapja az indítást s azonnal engedelmeskedik. Egyedül Istentől függő fiúi élet.

Febr. 2. Zsolt. 54. Ján. 7, 14—24. Különség van azok között, akik vitatkoznak Isten akaratán és azok között, akik cselekedni akarják. Akik cselekedni akarják, azok mindig megismerik Krisztusban a Megváltót, Isten akarata megcselekvésének egyetlen útját. Akik csak vitatkoznak felőle, azok előtt rejte marad.

Febr. 3. I. Móz. 9, 8—19. Ján. 7, 25—36. A Hegyi Beszéd drága biztatása után: »Keressetek és találtok«, komoly intő szó. »Kerestek majd engem és nem találtok meg.« Es. 55, 6. versét idézi emlékeztünkbe: »Keressétek az Urat, amíg megtalálható, hívjátok őt segítségül, amíg közel van.« A kegyelem ideje egyszerű lejár, egyikünk sem tudhatja, mikor. Sokan keresik majd Jézust, amikor már nem találhatják meg, s dörömbölnek, amikor már bezáratik az ajtó. *Ma van a kegyelem napja. Ma!*

Febr. 4. I. Móz. 11, 1—9. Ján. 7, 37—43. A kikben Jézus Lelke lakik, azok körül kivirol a föld sivataga. Gondoljunk áldott emlékü keresztényekre: Bodelschwing atyára, Wrede Matildra, másokra... Nem úgy volt-e? S nem lehet-e ma is így? Ömlenek-e életünkben az élő víz folyamai?

Febr. 5. I. Móz. 12, 1—9. Ján. 7, 44—53. Hány ember kérdezi ma is: Ki hisz Jézusban? — és riad vissza, ha azt látja, hogy Őt csak az egyszerűek és kicsinyek, a gyengék és szegények követik. Nem akar közjük tartozni, egyszerű, kicsiny, gyenge és szegény lenni. Inkább hitlenkedik a hatalmasokkal és pusztul el a hatalmasokkal.

Febr. 6. I. Móz. 13, 1—13. Ján. 8, 1—11. Jézus magatartása ebben a történetben két csodálatos felelet a bűnre. »Ti mindannyian halált érdemeltetek«, — ez az első felelet. Nincs, aki a követ felemelje, elernyednek a kezek. A bűnös asszony egyedül marad Jézussal. S következik a második felelet: »En sem kárhoztatlak«. Erőt adok neked új, tiszta életre. »Eredj el és többé ne vétkezzél!«

Febr. 7. Amós 8, 11—12. Ján. 8, 12—20. A sátoros ünnepeken fellobbant a tűz a pusztai tűzoszlop emlékére. Az a vezérlő tűzoszlop is Jézusról beszélt. S szóla Jézus: »En vagyok a világ világossága.« Ak ibotorkált már úttalan sötétben, az tudja, mit jelent olyankor a legkisebb

fény megvilanása. Jézus minket az Ő követésének egyre világosabb, egyre ragyogóbb útjára hív. »Jertek, járjunk az Úrnak világosságában!«

Febr. 8. Lk. 8, 4—15. II. Kor. 12, 1—10. Ján. 11, 20—27. Fil. 1, 12—21. Ján. 8, 21—30. Jézus, az orvos, ott áll a bűn poklos betegek, halálra ítéltjei közt. Megilletné, meggyógyítaná őket, de nem engedik magukat meggyógyítani. S Neki kell ki-mondania a halálos ítéletet: »Még haltok a ti bűneitekben.« Mert csak két út van: hinni Benne, vagy meghalni a bűnben.

Febr. 9. Zsolt. 55. Ján. 8, 31—47. Az igazság: bűnös voltunk, szolga sorsunk felismerése visz igazán a Fiúhoz bennünket s Ő letöri nyakunkról az igát. Az ellenség ámitása az, hogy akkor vagyunk valósággal szabadok, ha megyünk a magunk útján és szabadon vétekezünk. Krisztus után menni és nem vétekezni: a hatalmas, szabad élet. Drága áron, vére árán szerezte.

Febr. 10. I. Móz. 13, 14—18. Ján. 8, 48—59. Köveket ragadnak, akiknek Jézus gyógyulást, szabadulást, életet kínál. Öngyilkos felelet, öngyilkos magatartás. Milyen a mi feleletünk, magatartásunk, amikor hozzánk szól és bennünket akar megajándékozni Jézus?

Febr. 11. I. Móz. 14, 8—23. Ján. 9, 1—12. A betegség, testi nyomorúság lehet büntetés, lehet próba s lehet Isten dicsőségének az előragyogására való alkalom, mint itt a vakon született történetében. A világ Világossága megnyitja a vak szemet először a földi világosság, aztán a mennyei meglátására.

Febr. 12. I. Móz. 15, 1—6. Ján. 9, 13—23. A szülők gyávak Jézus mellé állni és vallást tenni róla. De a megnyílt szemű fiú egyre bátrabban és határozottabban hirdeti a vele történt csodát. »Ez az ember nincsen Istentől«, — zúgnak a farizeusok, a hatalmas, nagy urak. De ő rájuk néz ragyogó, megnyílt szemével és vallja: Próféta!

Febr. 13. I. Móz. 16, 5—16. Ján. 9, 24—34. Minél jobban támadják Jézust, annál határozottabban, bátrabban áll melléje. Egyet tud, hogy vak volt és most lát. S hogy ő most már ahhoz tartozik, aki meggyógyította. Elviseli érte a kivettetést is. Hála és bizalom tölti el.

Febr. 14. Jer. 8, 4—9. Ján. 9, 35—41. S Jézus teljesen kijelenti magát néki. Megnyitja a lelki szemét is. Ő mindig többet és többet ad annak, aki rábizza az életét.

Febr. 15. Lk. 18, 31—43. I. Kor. 13. Márk 10, 35—45. I. Kor. 1, 21—31. Ján. 10, 1—6. A legszebb, legboldogabb élet: menni a Pásztor nyomában, hallgatni jólmert hangját, amint néven szólít. »Már ifjan, még derűs tavaszban járva, Mint bárány kedves pásztorához tér: Jézushoz menni drága kincset ér!«

T. E. d. t.